

WOLFGANG SCHORLAU • **Kavuran Soğuk**

WOLFGANG SCHORLAU 1951'de doğdu. Ticaret yüksekokulunda okurken '68 öğrenci hareketine katıldı. Uzun yıllar sanayide yöneticilik yaptıktan sonra 50 yaşında yazarlığa başladı. Başka romanları ve siyasi denemeleri de vardır fakat başarısını polisiye romanlarına borçludur. Özel dedektif Dengler'in ilk macerası olan *Mavi Liste*'yi (2003, çev. Hulki Demirel, İletişim Yayınları, 2016) 2015'e kadar yedi kitap daha izledi. Bunlardan *Münih Komplosu* (2016) ve *Koruyan El* (2017) de yine Hulki Demirel çevirisiyle İletişim'den çıktı. Aralarında 2006 Almanya Polisiye Edebiyat Ödülü'nün de yer aldığı birçok ödül kazandı. Stuttgart'ta yaşıyor.

Brennende Kälte

© 2008 Verlag Kiepenheuer & Witsch, Köln

Kitabın yayın hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

İletişim Yayınları 2698 • Dünya Edebiyatı 249

ISBN-13: 978-975-05-2530-8

© 2018 İletişim Yayıncılık A. Ş. (1. Basım)

1. BASKI 2018, İstanbul

DIZI YAYIN YÖNETMENİ Murat Belge

EDİTÖR Tanıl Bora

YAYINA HAZIRLAYAN Ece Köse

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Ayhan Matbaası • SERTİFİKA NO. 22749

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit • SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelicink Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları • SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

WOLFGANG SCHORLAU

Kavuran Soğuk

Brennende Kälte

ÇEVİREN *Hulki Demirel*

“Her insanın hafızasında herkese anlatmadığı, en fazla dostlarına bahsettiği bir şeyler vardır; ama kendinden başka kimseye, arkadaşlarına dahi itiraf etmediği bir şeyler de. Bunları kendisine bile ancak ketumluk sözü aldıktan sonra anlatır. Ve nihayet öyle şeyler vardır ki, insan bunları kendisine bile söylemekten korkar ve bu tür malzeme her düzgün insanda birikir ve kayda değer bir küme oluşturur.”

FJODOR DOSTOYEVSKI,
Yeraltından Notlar

“Almanya'nın güvenliği Hindikuş'ta da savunulmaktadır.”

PETER STRUCK
Almanya Sosyal Demokrat Partisi (SPD)
Eski Savunma Bakanı

İçindekiler

Giriş.....	11
Birinci Bölüm.....	17
Stuttgart, çorak arazi.....	17
Kâbus.....	21
En keyifli yaşlar.....	24
Yeni bir vaka.....	29
Soğuk Ağustos.....	33
Stuttgart, Marktplatz Meydanı.....	34
Hava sığınağında cinayet.....	37
Ararken.....	40
Calw, Sarah Singer'in evi.....	46
Hasret.....	49
Olga'nın dönüşü.....	50
Unutmamış.....	52
Öfke.....	54
Kan kardeşler.....	55
Ekim 1999: İtalya, Frassi mağaraları (1).....	59
Ağacın tepesinde.....	63
Ayak izleri.....	66

En iyi görüş açısı.....	73
Tünel bakışı.....	73
Jakob.....	79
Cehennem ateşi.....	85
Tereddütler.....	88
Ekim 1999: İtalya, Frassi mağaraları (2).....	93
İsim oyunları.....	98
İyi bir insan.....	102
Mannheim, Paradeplatz Meydanı.....	104
Bärensee'nin kıyısında.....	108

İkinci Bölüm.....	111
Birinci rapor: Elit birlik.....	111
İnternet araştırması.....	112
İçi çürümüş birlik.....	114
İkinci rapor: Keçi çobanı.....	116
BKA'nın hedefinde.....	117
Temmuz 2001: Erlangen, Katharina Petry'nin evi.....	119
Calw, Sarah Singer'in oturduğu sokak.....	121
Yanlış alarm.....	122
Üçüncü rapor: Pusucu.....	124
Susanne Dippler'in kapısında.....	124
Temmuz 2001: Erlangen, Katharina Petry'nin bürosu.....	125
Eski bir hikâye.....	131
Hip-Hop.....	135
11 Eylül 2001: Erlangen, Katharina Petry'nin evi.....	139
Takip.....	143
Dördüncü rapor: Kandahar.....	143
İkinci saldırı.....	145
2001 Noel'i: Erlangen, Katharina Petry'nin evi.....	146
Beşinci rapor: Kanadalılar.....	147
Kopya plaka.....	148
Devre dışı.....	151
Pasaport.....	152
Altıncı rapor: Hayal kırıklığı.....	159
Banka hesap özetlerinin incelenmesi.....	161

Mağarada.....	165
Şaşırtmaca.....	165
Aklı başından gitti.....	166
Travma.....	167
Kıskançlık.....	172
Üçüncü Bölüm.....	177
Calw, aynı akşam.....	177
İzini kaybettirdi.....	183
Yedinci rapor: Kasten.....	187
Eski dostlar.....	188
Sekizinci rapor: <i>Action Jackson</i>	192
İki bin mağara.....	194
Kan kardeşler.....	199
Saldırı.....	200
Son rapor: O gün.....	204
Karpuzlu votka.....	205
Ölüm.....	208
Serinletici.....	209
Sonsöz.....	213
EK.....	215
Savaş silahı olarak bir ısı püskürtücü.....	215
Bulmak ve Yaratmak.....	217

Not: Kitaptaki dipnotlar, aksi belirtilmedikçe çevirmene aittir.

Giriş

Cennet ne renkti acaba? Hafızasında toprak kahverengisi, sarı ve liken yeşili gibi kalmış. Ve cennet kesinlikle sıcak orman toprağı, ladin yaprağı ve çam kozalağı kokuyordu.

Eski orman yolunun sadece birkaç metre üstüneydi gizli korunakları. Ortasında yüz yaşını kesinlikle geçmiş, devasa bir mavi çam vardı; etrafı ladinlerle çevriliydi, sanki mavi çamın saygı uyandıran gövdesini yabancı gözlerden korumak için bir daire oluşturmuşlardı ve mavi çamla aralarına adeta hürmetlerine binaen dört metre mesafe koyarak büyümüşü ladinler. Böylece büyük ağacın çevresinde alacakaranlık bir in oluşmuştu ve iki yeniyetme bu inin varlığının sadece kendilerine ait bir sır olduğunu zannediyorlardı.

Sık sık tek başına saklanırdı burada. Son yaz güneşi sırtını ısıtır, sağa sola dağılmış, kuru dalları çıtırdatırdı. Bazen saatlerce hiçbir şey yapmadan otururdu gizli korunaklarında. Bu defa da öylece oturdu; kendisini şefkatli ve emin ellerde hissediyordu. Ve hiç kaygı duymuyordu. Evet, demek böyle bir şeydi mutluluk, en azından o an böyle düşündü. Korku duymamak böyle bir şeydi; ne ormanda duyduğu seslerden ne de insanlardan korkmak. Gözlerini kapattı sıkıca, adamakıllı sı-

kı, bu duyguyu bir daha hiç unutmama niyetiyle gözkapaklarını iyice yumdu. Bütün bunlar toprağın kokusuyla alakalıydı, sıcaklıkla ve muhtemelen de bu küçücük cennette tek başına olup tamamen kendisine yoğunlaşabilmesiyle. “Hiçbir zaman, hiçbir zaman,” diye sessizce tekrarladı çocukluğun bütün coşkusuyla, “bu anı hiçbir zaman unutmayacağım.”

Ve şimdi, aradan otuz seneden daha uzun bir zaman geçtikten sonra, mavi Toyota’sının içinde oturmuş, gözlerini süpermarketin kapısına dikmiş, bekliyordu. Saat akşam dokuz buçuktu. Nihayet kararıştı hava. Geçip giden yaz yağmuru, otopark alanında geniş su birikintileri bırakıştı ardında; süpermarketin kocaman vitrinlerinin ve üzerindeki reklamlın ışıkları bu birikintilere yansiyordu. Bir saattir arabada oturuyor ve bu saate dek giriş kapısından bir gölge gibi hızla içeri süzölen müşterileri sayıyordu. On sekiz müşteri... Kasada pek sıra olmayacaktı. Fazla personel de olmazdı ortalarda akşamın bu saatinde. Bunu göze almak zorundaydı. Allah kahretsin, gerçekten göze alabilirdi bunu.

Ve becereceğim de.

Yine de oturmaya devam etti. Belirsiz bir korku karnından yukarı doğru tırmandı, diyaframına yuvalandı; kendi verdiği adla korku noktasına. Baskıyı ve nasıl giderek büyüdüğünü bariz bir şekilde hissetti; tabii ilk bastırıldığı kadar kuvvetli değildi, ama yine de nefes almasını güçleştiriyordu.

Tuhaf olan tam da bu an, eski orman yolundaki gizli korunaklarını düşünmesiydi. Bir eliyle suratını sıvazladı ama resim değışmedi. Tıpkı o zamanlarda yaptığı gibi gözlerini yumdu ve orman yolunu hatırladı. Yamaç boyunca yukarı tırmanıyordu yol, radikal sağcı öğrenci localarının kışları kayak gezilerinde geceleme için kullandıkları kulübenin yanından geçiyor ve sonra, bir zamanlar kürk hayvanı yetiştirilen küçük kuleli eve ulaşp onun da arkasından nihayet dönüp, ormanın derinliklerine giriyordu tekrar. Elli metre

kadar sonra sağda, genç ladinler çıkıyordu ortaya bir duvar gibi ve onların arkasında da gizli korunakları. Yeniyetmelik günlerini hatırladı; nasıl büyük bir kararlılıkla o anı bir daha hiç unutmamaya söz verdiğini. Ama vaktiyle benliğine hâkim olan o duyguyu içinde bir kez daha uyandırmayı başaramadı; kaybetmişti onu. Bütün bunların bir önemi olmasına izin vermeyecekti artık.

“*Action Jackson*” dedi içinden gelen bir ses. Böyle derdi o çilgin Teksaslı her operasyondan önce: “*Action Jackson*”. Ve ardından harekete geçerlerdi. Ama Jackson bir ölüydü artık.

Bir hamlede emniyet kemerini çözdü, arabanın kapısını açtı ve dışarı çıktı. Kapıyı kilitlemedi. Arabayı açık bırakmaktan hiç hoşlanmıyordu, neredeyse öfkelen diriyordu bu durum onu, ama böyle olmalıydı. Ağır adımlarla ve mekanik hareketlerle süpermarketin kapısına doğru yürümeye başladı. Karnındaki baskı giderek büyüyordu.

Tutamağına iştirilmiş küçük kutuya bir avro koymanız gereken metal alışveriş arabalarından bir tane aldı içeri girdikten sonra kullanmak için, ancak para atılınca sıra halinde bekleyen diğerlerinden ayrılan arabayı iterek önce taze sebze meyve reyonundan geçti, sonra ilk raf sırasına yanaştı. Kimseler yoktu etrafta.

Bu ilk rafa çubuk krakerler, paketlenmiş fındık fıstık, peynirli hamur işleri, eğlencelikler ve bisküviler dizilmişti. En alt kattan dikkatlice bir paket patates cipsi aldı. Arabanın içine attığında öyle bir hışırtı çıkardı ki plastik torba, etrafına bakmak zorunda hissetti kendisini. Kimse bir şey duymuş gibi görünmüyordu.

Şimdi tam anlamıyla teyakkuz hâline geçmişti. Adrenalin taşıyordu vücudunun her zerresinden. Tanıdık bir duyguydu bu: Cin gibi olmak, şahin gibi görmek, en ufuk bir hışırtıyı duymak... Hiçbir şeyi kaçırmazdı insan bu durumda.

Kararlı adımlarla sürdürdü arabayı konservelerle dolu iki

raf sırası arasında kalan koridorda. Tanrım, nasıl da nefret ederdi konservelerden. Her gün *ravioli*, *Leberwurst*,¹ *Pumpernickel*,² bezelye çorbası... KONSERVE zıkkımlanıyorlardı mecburen, hem de istisnasız her gün.

Arabayı daha da hızlı itmeye başladı. İtalyan makarnaları; *spaghetti*, *maccheroni*, *tagliatelle*, *fusilli*... Sonra baharatla dolu başka bir raf; siyah karabiber, beyaz karabiber, köri, biberiye, kekik... Ve nihayet ilk soğutuculu raflar; süt, yayla süttü, kaymak, taze krema... Bir kutu tam yağlı süt aldı dolaptan ve arabaya fırlattı. Kutu üst tarafından patladı ve biraz süt döküldü zemine. Sonra biraz daha...

Arabayı çevirdi.

Şap.

Şimdi hızla kasaya...

Şap.

Biraz daha...

Unları ve un karışımlarını geride bıraktı, et bölümünün önünden geçti, sonra da peynir bölümünden. Alkollü içeceklerin olduğu rafın önünde duran bir adam elindeki Fernet şişesinin etiketini bir bilim adamı dikkatiyle inceliyordu.

Arabasıyla adama çarptı.

Adam okkalı bir küfür salladı.

O yoluna devam etti. İçeceklerin ve suyun koliyle satıldığı içecek bölümünün girişi sağdaydı.

Kasalar da karşısındaydı şimdi.

Nihayet.

Sadece birinde kasiyer vardı.

Önünde sadece iki müşteri duruyordu.

Rahatladı.

Becerecekti.

Bundan emindi.

1 Bir tür ciğer ezmesi.

2 Çok koyu renkli bir tür Alman ekmeği.

Becerecekti.

Bir anda dondu kaldı.

Bir gürültü. Ne gürültüsüydü bu? Tamdığı bir ses! Kendi eksenini etrafında dönen bir şeyin çıkardığı bir ses, sürtünme gürültüsü, bir şeyleri öğütüp toz hâline getiren bir değirmenin belki. Ona hatırlattığı neydi bu sesin? İçecek satılan bölümden geliyordu ses. Hızla çekti arabayı, süt kutusu neredeyse zıpladı olduğu yerde. Biraz daha süt döküldü zemine.

Biraz değiştirilmiş bir çim biçme makinesine benzeyen ufak bir aracın üzerinde oturan adamı içecek bölümünde gördü. Aracın iki ön tekerleğinin arasında büyük bir tepsi dönüyordu. “Sadece yerleri cilalıyorlar,” dedi akliselimi, “tekerleklerin arasında dönen de yuvarlak bir cila fırçası, başka bir şey değil. Sadece bir temizlik aracı...”

Yaptıkları zemini cilalamaktan ibaret...

“Birazdan mesai bitecek, duyuyor musun?” dedi akliselimin sesi, “Sadece yerleri cilalıyorlar. Hepsi bu!”

Tepsi fırça dönmeye devam etti.

Döndü.

Döndü.

Büyük bir MH-47 Chinook helikopterin tandem rotorları gibi.

Helikopteri duyabiliyordu.

Rotorları görüyordu.

Tıpkı o günkü gibi.

Gerçekten de bir Chinook'tu. Kafalarını iyice eğip koşullar helikoptere, içeri atladılar arka arkaya, Gerald kapıyı kapattı ve kilitledi, alet yana yattı ve havalandı. Yükselmeye başladı. Üstünde rotorlar. Tepsi fırçayı gördü. Kafasının üzerinde rotorlar. İlk olarak Teksaslı bızdık kustu. “*Action Jackson!*” Hep kusardı Amerikalılar operasyonlardan önce. Şap, döküldü süt. Şaaaap, bir daha. Teksaslı kustu. Helikopter yükseldi. “*Action Jackson!*” Onun da midesi bulanıyordu.